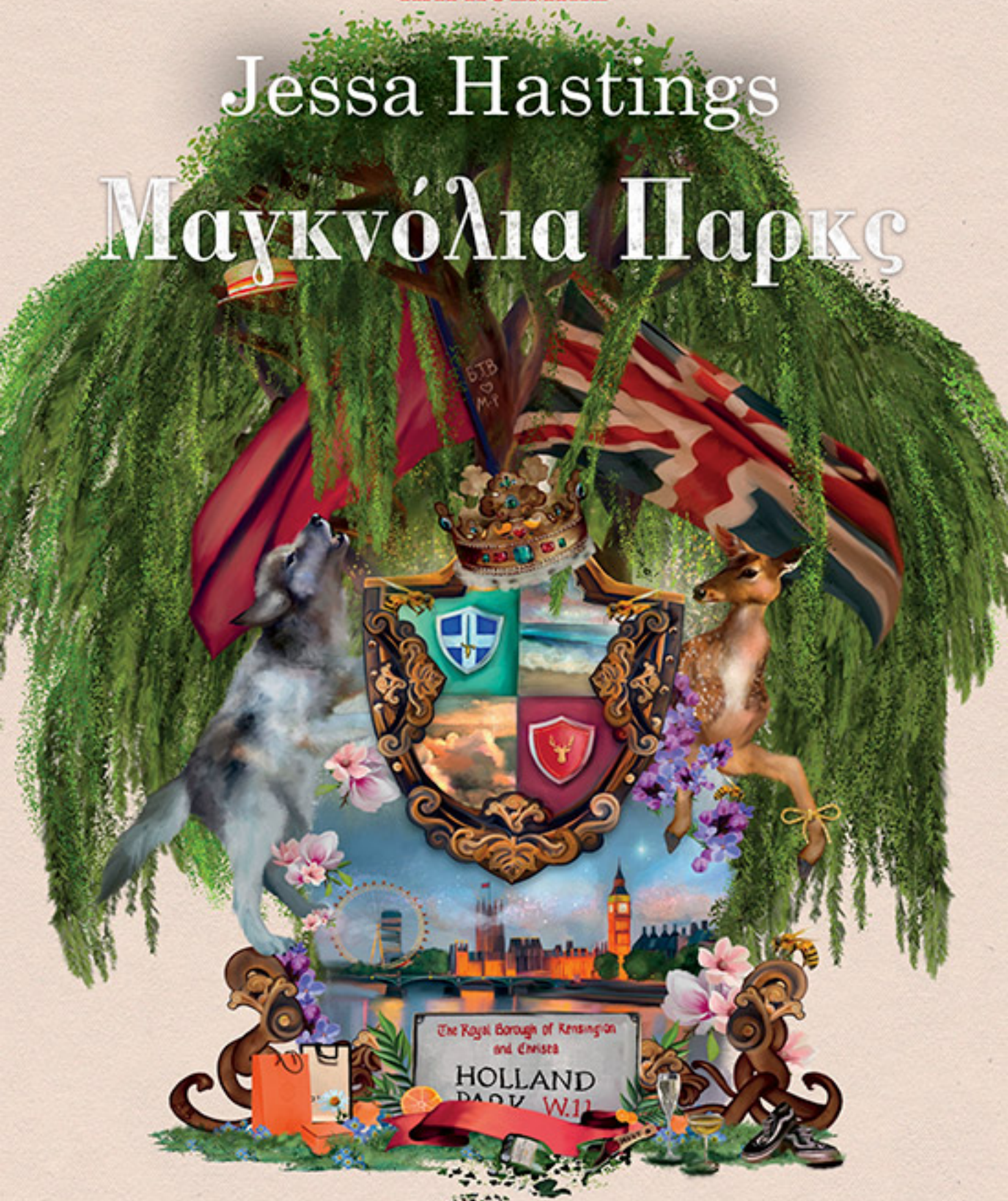

Η ΣΕΙΡΑ ΕΧΕΙ ΠΟΥΛΗΣΕΙ 400.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

Jessa Hastings

Μαγκνόλια Παρκς

ΕΝΑ

Μαγκνόλια

«Μου αρέσει αυτό». Μου τραβάει ελαφρά το φόρεμα καθώς με πλησιάζει από πίσω. Φοράει σκισμένο μαύρο τζιν Amiri (με έξτρα σκισίματα στα γόνατα, προφανώς), μαύρα παπούτσια Vans και το λευκό t-shirt Givenchy με τα μαύρα ρεγκλάν μανίκια.

Κοιτάζω επίμονα το είδωλό μου στον καθρέφτη της κρεβατοκάμαράς του. Γέρνω το κεφάλι, μισοκλείνω τα μάτια και προσποιούμαι ότι είμαι το μοναδικό κορίτσι που έχει μπει εδώ μέσα τελευταία. Βεβαιώνομαι ότι η αλυσίδα γύρω από τον λαιμό μου που φέρει το δαχτυλίδι του είναι καλά κρυμμένη σε μέρος που μόνο εγώ μπορώ να δω, και ίσως κι εκείνος αργότερα. Μετά στρώνω τον γιακά Πίτερ Παν του φλοράλ φορέματός μου από κόκκινο, μπλε και άσπρο σατέν ζακάρ.

«Miu Miu» του λέω καθώς τον βλέπω στον καθρέφτη να με κοιτάζει.

Λατρεύω το βλέμμα του.

Γνέφει χαλαρά. «Κοιμήθηκα με ένα μοντέλο της Miu Miu την περασμένη εβδομάδα».

Μισώ το βλέμμα του. Τον αγριοκοιτάζω για ένα δευτερόλεπτο και ξεροκαταπίνω δυνατά για να ηρεμήσω, πριν χαμογελά-

σω ανέμελα. «Μου είναι αδιάφορο». Κοιταζόμαστε στα μάτια για ώρα και, για μια στιγμή, δεν μισώ απλώς το βλέμμα του αλλά εκείνον – που με ξέρει τόσο καλά, που βλέπει πίσω από τις λέξεις μου, που το κάνει με οποιαδήποτε άλλη εκτός από μένα. Σηκώνει τους ώμους αμέριμνος.

Εκείνος, ο Μπι Τζέι Μπαλεντάιν, είναι στα πάντα... ο πρώτος μου, αλήθεια. Η πρώτη μου αγάπη, η πρώτη μου φορά, η πρώτη μου συντριβή. Είναι το αγόρι με τα χρυσά μαλλιά και τα χρυσά μάτια, αν και τα μαλλιά του είναι καστανά και τα μάτια του πράσινα, το ομορφότερο αγόρι στο Λονδίνο λένε – και μάλλον συμφωνώ. Τις καλές του μέρες. Όμως γιατί σου εξηγώ ποιος είναι; Εσύ ξέρεις ήδη ποιος είναι.

«Ξέρω ότι σου είναι αδιάφορο». Περνάει αφηρημένα τη γλώσσα πάνω από τα δόντια του. Το κάνει αυτό όταν εκνευρίζεται, και μπορώ να καταλάβω ότι εκνευρίζεται, όμως μόνο για μια στιγμή, γιατί τα μάτια του γαληνεύουν όπως κάνουν πάντα για χάρη μου.

«Είχες σχέση εκείνο τον καιρό, Παρκς...» Αναζητά το βλέμμα μου, όμως δεν του επιτρέπω να με κοιτάξει κατάματα, επειδή μου αρέσει να τον κάνω να νομίζει ότι πρέπει να ζοριστεί για να τραβήξει την προσοχή μου.

«Σωστά». Βλεφαρίζω απαξιωτικά καθώς του επαναλαμβάνω: «Μου είναι αδιάφορο».

«Μάλιστα» αναστενάζει, παριστάνοντας τον βαριεστημένο. «Πάλι σήκωσες οχυρά;» λέει μέσα από τα δόντια του. Είναι κάτι που λένε τα αγόρια μεταξύ τους όταν έχω συναισθηματικές μεταπτώσεις.

Με παρατηρεί ξανά επίμονα, γιατί ξέρει ότι λέω ψέματα, και κοιταζόμαστε στα μάτια για να δούμε ποιος θα υποχωρήσει πρώτος.

Μου λείπεις, βλεφαρίζω σε κώδικα Μορς.

Σε αγαπώ ακόμη, λέει το ελαφρύ του μειδίαμα.

Το πάνω χείλος του είναι μάλλον έντονα σαρκώδες, φαίνεται πάντα σαν να το έχουν τσιμπήσει μέλισσες. Μια φορά και έναν καιρό, είχε καταφέρει να ισορροπήσει την καρδιά μου πάνω σε αυτό το χείλος.

«Πότε;» ρωτάω και κάνω απότομα στροφή για να τον αντικρίσω, αρπάζοντας τον καρπό του, χωρίς να του ζητήσω την άδεια για να του γυρίσω τα μανίκια του μαύρου τζιν τζάκετ του με τις μανσέτες με τα μπαλώματα από φουλάρια, επίσης μάρκας Amiri. Μπορώ να νιώσω τα μάτια του πάνω μου, να με κοιτάζουν, να περιμένουν να σηκώσω το βλέμμα μου, κι όταν το κάνω, πονάω βαθιά, όπως συμβαίνει πάντα όταν τα βλέμματά μας συναντώνται. Το ψάρι βούτηξε πάλι στο νερό. Μια οδυνηρή ανακούφιση.

«Τι;» ρωτάει ο Μπιτζ, συνοφρυωμένος, και με κοιτάζει προσεκτικά.

Τον τραβάω από το σακάκι, προσπαθώντας να αποφασίσω αν θα του πήγαινε καλύτερα κουμπωμένο ή όχι. Το κουμπώνω. Γέρνει το κεφάλι του, αναζητώντας ακόμη το βλέμμα μου, κι όταν τον αποφεύγω, μου σηκώνει το πιγούνι για να τον κοιτάξω κατάματα και το κρατάει ανάμεσα στον αντίχειρα και τον δείκτη του.

Η απόσταση μεταξύ μας είναι ελάχιστη, όμως είναι και πάλι σαν να ορθώνεται ένα δάσος ανάμεσά μας. Λάθη μεγάλα σαν δέντρα θεόρατα, πέρα από τα οποία δεν μπορούμε να δούμε, και ποταμοί από λόγια που δεν είπαμε τόσο πελώριοι, που δεν μπορούμε να τους παρακάμψουμε. Δεν έχουμε πλησιάσει καν εκεί που νομίζαμε ότι θα βρισκόμασταν, έχουμε αποκοπεί τελείως από τον πολιτισμό, και για ένα λεπτό νιώθω χαμένη και μόνη, όμως είμαι χαμένη και μόνη μαζί του. «Απλώς αναρωτιόμουν πότε, αυτό είναι όλο». Βλεφαρίζω έντονα. Με βοηθάει να

κρατάω τις αναμνήσεις σε απόσταση. Ξεκινώ τα κουμπιά. «Γιατί ήσουν μαζί μου σχεδόν όλη την προηγούμενη εβδομάδα και γιατί απλώς δεν ξέρω πότε βρήκες χρόνο να συνουσιαστείς με ένα υπερβολικά λευκό κορίτσι, του οποίου τα μάτια έχουν αναμφίβολα μεγάλη απόσταση μεταξύ τους».

Μου χαμογελάει αυτάρεσκα διασκεδάζοντας. Είναι ψηλός ο Μπι Τζέι Μπαλενταίν. Ένα και ογδόντα οκτώ.

«Τι;» Σηκώνω αθώα τους ώμους. «Κάτασπρη σαν φάντασμα, με μεγάλα γουρλωτά μάτια σαν άλιεν, είναι αναμφίβολα η αισθητική του Φάμπιο Ζαμπερνάντι».

Ο Μπι Τζέι καταπνίγει το γέλιο του. «Είχες γκόμενο, Παρκς» μου λέει ξανά, και τον αγνωώ, γιατί δεν είναι αυτό το θέμα μας.

Του ξαναφοράω το τζάκετ και το κουμπώνω πάλι. «Όμως ήμουν μαζί σου όλον αυτόν τον καιρό και γι' αυτό, ειλικρινά, δεν καταλαβαίνω πότε...»

«Θέλεις να σου στείλω το ημερολόγιό μου;»

«Κρατάς ημερολόγιο για το σεξ;» ρωτάω απότομα, όμως αναρωτιέμαι αν πρέπει να πω ναι έτσι κι αλλιώς, γιατί μάλλον θα μου είναι χρήσιμο για να οργανώνω ποιες νύχτες της εβδομάδας να προγραμματίζω να λούζω τα μαλλιά μου και επίσης για να γνωρίζω πού περίπου θα βρίσκεται, κάτι που θα ήθελα να ξέρω διαρκώς αλλά δεν μπορώ –υπό οποιαδήποτε συνθήκη– να το παραδεχτώ, γι' αυτό απλώς τον αγριοκοιτάζω.

Με κοιτάζει λοξά. «Δεν έχω ημερολόγιο για το σεξ».

Τον κοιτάζω επίμονα. «Σίγουρα δεν έχεις ημερολόγιο εργασίας...»

«Έχω δουλειά». Στραβώνει.

«Ποια δουλειά; Να βγάζεις την μπλούζα σου για τους φανς σου στο Instagram;»

Ξύνει τον σβέρκο του, χαμογελώντας αμήχανα. «Απλώς προσπαθώ να πληρώνω τους λογαριασμούς μου». Σηκώνει

παιδιάστικα τους ώμους. «Δεν στρογγυλοκαθόμαστε όλοι σε μια περιουσία οκτακοσίων εκατομμυρίων, Παρκς».

«Πολύ σωστά, πολύ σωστά» παραδέχομαι. «Για πες, πόσο μικρό είναι το νησί που ανήκει στην οικογένειά σου κοντά στην ακτή της Γρενάδας...»

Δαγκώνει το κάτω χείλος του χαμογελώντας. «Έπρεπε να πεις μικρό...»

«Μικρότερο από το δικό μου» τον διακόπτω κι εκείνος βάζει τα γέλια.

Με παρατηρεί από την κορφή μέχρι τα νύχια. Με περιεργάζεται αργά με το βλέμμα, όπως έκανε παλιά με τα χέρια του –παίρνει μια βαθιά ανάσα και ξεφυσάει γλυκά–, και κοιτάζει πέρα από μένα, στον εαυτό του, στον καθρέφτη. Περνάει τα χέρια του μέσα από τα μαλλιά του. «Τι αποφασίσαμε για τα κουμπιά;»

Τα ξεκουμπώνω ξανά κι εκείνος με κοιτάζει προσεκτικά. Στα χείλη του σχηματίζεται ένα χαμόγελο.

«Πάντα προσπαθείς να με γδύσεις...»

Κάνω ότι δεν άκουσα, όμως τα μάγουλά μου κοκκινίζουν. «Θα 'θελες».

Κατεβάζω από το τέταρτο ράφι της ραφιέρας με τις τσάντες μου τη γαλάζια τσάντα ώμου Le Chiquito Noeud από δέρμα nubuck της Jacquemus.

«Θα το ήθελα πραγματικά» παραδέχεται και μετά παρατηρεί προσεκτικά το κορμί μου. «Έχεις κουμπιά να ξεκουμπώσω;»

Τον σπρώχνω μακριά γελώντας. «Άντε πνίξου».

«Έλα, πάμε». Περνάει το χέρι του γύρω από τον λαιμό μου και με τραβάει προς την πόρτα. «Θα αργήσουμε».

«Λοιπόν, Παρκς» ρωτάει ο Μπι Τζέι, χαμογελώντας ελαφρά με μισόκλειστα μάτια. «Τι λατρεύεις να μισείς αυτή την εβδομάδα;»

«Αυτή την εβδομάδα;» κατσουφιάζω. Καθόμαστε σε ένα τραπέζι με τη Γνωστή Συμμορία, τους κολλητούς μας, όμως ακόμα κι έτσι κάποιες φορές κάτι θα συμβεί και μετά όλα θα σκοτεινιάσουν γύρω μας και το μόνο που θα μπορούμε να δούμε είναι ο ένας τον άλλον.

«Καλά» λέει εκείνος αδιάφορα. «Ξέρω τι είναι συνέχεια».

Σηκώνω τα φρύδια περίεργη. «Αλήθεια;» Γνέφει καταφατικά κι εγώ χτυπάω νευρικά τα δάχτυλά μου στο τραπέζι περιμένοντας. «Διαφώτισέ με».

Βρισκόμαστε στο Annabel's, και την επόμενη φορά που θα βρεθείς εκεί συστήνω ανεπιφύλακτα να πάρεις ένα μπουκάλι από τη ροζέ Dom Pérignon του 1995.

Όμως δεν είναι αυτό που πίνει ο Μπι Τζέι. Εκείνος πίνει ένα negroni. Πάντα πίνει negroni, εκτός κι αν δεν είναι καλή νύχτα, οπότε πίνει Don Julio του 1942.

«Αυτό που πάντα λατρεύεις να μισείς είναι... όταν άλλες κοπέλες ασχολούνται μαζί μου. Προφανώς». Σφίγγει λίγο τα χείλη του, σαν να λέει *ορίστε λοιπόν*.

Τον κοιτάζω κοροϊδευτικά, κουνώντας με πάθος αρνητικά το κεφάλι. «Όχι. Αυτό... ούτε καν πλησιάζει».

Αν και σίγουρα αυτό που λέει είναι κάτι που λατρεύω να μισώ και είναι απολύτως, εκατό τοις εκατό, αλήθεια.

Κάνει ότι δεν άκουσε, αγνοώντας το ψέμα μου. «Αυτή την εβδομάδα, λοιπόν, για συνέχισε...»

«Τα κορίτσια που ανακοινώνουν ότι δεν φορούν μεϊκάπ στο Instagram, που είναι φανερό ότι δεν φορούν μεϊκάπ στο Instagram...»

«Ω» πετάγεται η κολλητή μου, η Πέιλι Μπλάιθ. «Πόσο το σιχαίνομαι αυτό!» Στερεώνει πίσω από το αυτί μια τούφα από τα πλατινέ ξανθά μαλλιά της και σουφρώνει εκνευρισμένη τη γαλλική της μυτούλα. «Τι θέλουν από μας; Παράσημο;»

Κάνω μια κίνηση σαν να λέω *ευχαριστώ* πολύ, πριν συνεχίσω.

«Ειλικρινά δεν καταλαβαίνω γιατί το να είναι κανείς επίτηδες ατημέλητος είναι κάτι για το οποίο πρέπει να καυχείται».

«Λίγο κονσίλερ ίσως;» συμπληρώνει η Πέιλι. «Ένα ωραίο ρουζ σε κρέμα».

«Ω, τι παίζεις, Σαρλότ; Δεν φοράς μεϊκάπ σήμερα;» ρωτάω στον αέρα. «Ναι, ξέρω – είναι ολοφάνερο σε όποιον έχει ευλογηθεί με το δώρο της όρασης».

Ο Μπι Τζέι περνάει τη γλώσσα του από τα πίσω δόντια, χαμογελώντας. Ξεφυσάει και κουνάει το κεφάλι.

«Δεν σηκώνονται όλοι από το κρεβάτι μοιάζοντας με ελαφάκι της Ντίσνεϊ, Παρκς...»

«Να...» κομπιάζω. «Να... να το εκλάβω ως κομπλιμέντο αυτό;»

«Εντελώς». Γνέφει συμφωνώντας.

«Έλα τώρα» λέει ο Χένρι Μπαλεντάν, ο πιο παλιός μου φίλος στον κόσμο. Από εμφάνιση μοιάζει με τον μεγάλο του αδελφό, έχει καστανά μαλλιά και με ένα χαμόγελό του μπορεί να σε αφήσει έγκυο, όμως τα μάτια του είναι γαλανά αντί για πράσινα όπως του Μπι Τζέι και μερικές φορές φοράει γυαλιά, αν και κανείς μας δεν είναι απόλυτα σίγουρος ότι τα χρειάζεται. Μπαίνει κι εκείνος στη συζήτηση. «Όλοι ξέρουμε ότι στην Μπάμπι οφείλει ο Μπι Τζέι τη σεξουαλική του αφύπνιση».

«Ει, ο Μπάμπι είναι αγόρι» ανακοινώνει ο Κρίστιαν Χεμς, που τον προδίδει η προφορά του Μάντσεστερ, όπως πάντα όταν είναι εύθυμος. Τα είχαμε μια φορά, ο Κρίστιαν κι εγώ. Περίπου. Δεν θα το παραδεχόμασταν τώρα, όμως τα είχαμε, νομίζω. Και ήταν άσχημα. Άσχημα για μένα, άσχημα για εκείνον (ειδικά για εκείνον), άσχημα για τον Μπιτζ (ιδιαίτερα άσχημα για τον Μπιτζ) – άσχημα για όλους, για την ακρίβεια.

Όμως είναι όμορφος ο Κρίστιαν. Με χρυσαφένια μαλλιά, μελιά μάτια, σαρκώδες στόμα. Αγγελικός σχεδόν – σε εμφάνιση, όχι στις πράξεις. Βασικά, στις πράξεις είναι τρομακτικός. Προσπαθώ να μην το σκέφτομαι, αυτό που κάνουν εκείνος και ο αδελφός του... Νομίζουν ότι δεν ξέρω. Όμως ξέρω. Ξέρω τα πάντα για τα αγόρια μου.

Ο Χένρι και ο Μπι Τζέι φαίνονται σαστισμένοι και ενοχλημένοι από την αποκάλυψη του Κρίστιαν.

Του ρίχνω ένα βλέμμα που λέει πολλά και γυρίζω στον Μπιτζ. «Αν εγώ λοιπόν είμαι ελάφι, τότε εσύ τι είσαι;»

«Λύκος» μου λέει χωρίς δισταγμό.

Δεν του δίνω σημασία. «Από τους μοναχικούς;»

Κουνάει το κεφάλι, τα μάτια του γλυκαίνουν όπως δεν θα έπρεπε σε ένα τραπέζι γεμάτο με κόσμο που ξέρουμε σε ένα μέρος γεμάτο με κόσμο που δεν ξέρουμε. «Από εκείνους που βρίσκουν ένα μικρό ελαφάκι στο δάσος, που δεν μπορεί να φτάσει μόνο του το ντουλαπάκι με τα φάρμακα ή να αλλάξει λάδια στο αυτοκίνητό του ή...»

«Ακούγεται πολύ εξελιγμένο ελαφάκι» ψιθυρίζει ο Χένρι στον αδελφό του.

«Καλά, σίγουρα είναι ένα πολύ μπερδεμένο ελαφάκι» του λέει ο Μπι Τζέι κι εγώ του κάνω μούτρα.

Εκείνος χαμογελάει πλατιά.

«Χωρίς τον λύκο, το ελαφάκι μάλλον δεν θα είχε καταφέρει να κουμπώσει το φόρεμα που φοράει». Ο Μπι Τζέι με δείχνει με ένα νεύμα. «Θα είχε να φάει από το 2004 – γι' αυτό ο λύκος παραμένει κοντά του, από την καλή του την καρδιά».

«Νομίζω ότι οι λύκοι τρώνε τα ελάφια» διακόπτει ο Χένρι, με στόμφο.

Ο Μπι Τζέι χάνει την υπομονή του, όμως φοβάμαι ότι ο Χένρι έχει δίκιο.

Ο Πέρι Λόρκαν –με τα λεία, χτενισμένα προς τα πίσω καστανά μαλλιά, τα μεγάλα καστανά μάτια, το ακόμα πιο μεγάλο χαμόγελο, τα έντονα ζυγωματικά που τον κάνουν απίστευτα όμορφο, απίστευτα υπέροχο– κουνάει το κεφάλι του από την άλλη πλευρά του τραπεζιού. «Ο Χένρι τα έχει μπερδέψει. Ο Μπάμπι ήταν η δική μου σεξουαλική αφύπνιση. Του Μπι Τζέι ήταν η Άριελ...» Με μια κίνηση δείχνει προς το στήθος του. «Με το σουτιέν από κοχύλια. Έχει κόλλημα με τα βυζιά».

Δεν το θέλω, όμως κοιτάζω κάτω στο δικό μου στήθος, κι όταν σηκώνω και πάλι το βλέμμα μου, ο Μπι Τζέι με παρατηρεί. Μου κλείνει διακριτικά το μάτι και χαμογελάει στραβά.

Βάζω τα δυνατά μου να μην πάθω αυτανάφλεξη επιτόπου.

«Λοιπόν». Ο Μπιτζ γέρνει προς το μέρος μου, κάνοντας ότι απομακρύνει μια φανταστική πεσμένη βλεφαρίδα από το πρόσωπό μου· είναι απλώς μια δικαιολογία για να με αγγίξει. «Ξέρουμε και οι δύο τι πραγματικά λατρεύεις να μισείς» –προσπαθώ να μην του χαμογελάσω– «όμως τι λατρεύεις πάντα να μισείς στα ψέματα;»

Προσπαθώ να μην του χαμογελάσω. «Και αυτό το ξέρεις».

«Και αυτό;» Χαμογελάει πλατιά κι εγώ δυσανασχετώ. Σωπαίνει για λίγο για να σκεφτεί. «Τριαντάφυλλα και νεραγκούλες στο ίδιο μπουκέτο;»

Συμφωνώ. «Είναι αηδιαστικό, γαμώτο. Εντελώς κακόγουστο».

Γελάει βαθιά, και το λατρεύω όταν γελάει με αυτά που λέω. Θέλω να τον κάνω να γελάει για πάντα, όμως δεν μπορώ, γιατί εκείνος διέλυσε το «για πάντα» κι εγώ ακόμη αντιστέκομαι στην επιθυμία να τον φιλήσω έτσι κι αλλιώς. Ο Τζόνα Χεμς, ο μεγαλύτερος αδελφός του Κρίστιαν, τεντώνει τα χέρια του από την άλλη πλευρά του τραπεζιού – είναι πάντα ντυμένος στα μαύρα. Μαύρο τζιν τζάκετ, μαύρη μπλούζα, μαύρο τζιν παντε-

λόνι, μαύρα Converse, όμως μέσα του είναι πολύ αστραφτερός – αν δεν λάβουμε υπόψη την επίφοβη φύση της δουλειάς του. Τα μαλλιά του θα μπορούσαν να είναι ξανθά, όμως νομίζω ότι είναι καστανά, και τα μάτια του θα μπορούσαν να είναι πράσινα, όμως νομίζω ότι είναι μάλλον καστανά ή μελιά. Όλες οι γωνίες του προσώπου του είναι έντονες: αιχμηρό σαγόνι, αιχμηρή μύτη, αιχμηρή γλώσσα. Όχι όμως και μ' εμένα, γιατί εγώ είμαι η αγαπημένη του.

Ο Τζο γέρνει το κεφάλι στο πλάι και με κοιτάζει. «Πάλι μιλάει για τους Μόντι Πάιθον;»

Ο Μπι Τζέι κοιτάζει τον κολλητό του, κουνώντας αρνητικά το κεφάλι, κι εγώ τους περιφρονώ, εκνευρισμένη από τη συζήτηση.

«Είναι μια πληγή του βρετανικού κινηματογράφου και δεν θέλω να ακούσω λέξη γι' αυτό».

«Τότε ξέρω τι θα δούμε απόψε». Ο Μπιτζ μού κλείνει το μάτι.

«Αμέ». Τον κοιτάζω απαξιωτικά. «Κι εγώ το ίδιο. Αφήσαμε τον Τζακ Μπάουερ σε μια πολύ επικίνδυνη κατάσταση χθες βράδυ».

Ο Τζόνα χτυπάει το χέρι του στο τραπέζι καθώς τεντώνεται για να πάρει το ποτό μου. «Αυτός ο κακομοίρης πάντα μπλέκει σε επικίνδυνες καταστάσεις...»

Πίνει λίγο από το ποτό μου και μετά κάνει μια έκφραση αηδίας. Πολύ γλυκό.

Ο Χένρι ρίχνει μια αγκωνιά στον αδελφό του. «Χθες το βράδυ;» τον πειράζει σιγανά – νομίζουν ότι δεν μπορώ να τους ακούσω. «Πόσες μέρες αυτή την εβδομάδα λοιπόν;»

«Όλες τις μέρες;» Ο Μπι Τζέι τον κοιτάζει στραβά. «Κι εσέ-να τι σε νοιάζει;»

Ο Χένρι σηκώνει το φρύδι. «Παίρνεις πολύ καλά τον χωρισμό της...»

Ο Μπι Τζέι σφίγγει το σαγόνι, αμυνόμενος. «Εκείνη».

Ο Χένρι τον κοιτάζει με νόημα. «Επειδή κοιμάσαι εκεί όλη την εβδομάδα;»

Ο Μπι Τζέι απαντάει περιφρονητικά. «Έμενα κάθε βράδυ της εβδομάδας και πριν, όταν δεν τα είχαν χαλάσει, οπότε...»

«Όχι κάθε βράδυ» πετάγομαι. «Μόνο τρία από τα επτά».

Και οι δύο γυρίζουν και με κοιτάζουν, κάπως έκπληκτοι, σαν να είχαν ξεχάσει ότι συζητούσαν μπροστά μου.

«Τέσσερα» ψιθυρίζει ο Μπι Τζέι, ώστε να τον ακούσω μόνο εγώ, και τα πρόσωπά μας είναι τόσο κοντά, που ζαλίζομαι και η ανάσα μου σκαλώνει σε μια ρωγμή της ραγισμένης μου καρδιάς.

Τέσσερα; Δεν είναι να απορείς που με παράτησε ο Μπρουκς Καλογουέι.

Δεν ξέρω γιατί αυτό με πληγώνει, όμως το κάνει. Με διαπερνάει σαν βέλος.

Αυτό με τις τέσσερις νύχτες;

Είναι ο μοναδικός άντρας του οποίου την απώλεια πένθησα, η μόνη μου αγάπη που αγάπησα αληθινά.

Πριν ακόμα καταλάβω τι κάνω, σπρώχνω πίσω την καρέκλα μου, κάπως ζαλισμένη –νιώθω να γυρίζουν όλα γύρω μου και να με πιάνει πανικός–, όμως δεν έχω κρίση πανικού, γιατί εγώ δεν παθαίνω τέτοιες κρίσεις, αυτές είναι για ανθρώπους που έχουν χάσει τον έλεγχο της ζωής τους κι εγώ έχω έλεγχο στα πάντα, στα πάντα απολύτως, ειδικά στην καρδιά μου. Απλώς έρχεται κατά κύματα η θλίψη από την απώλειά του. Ξεμυτίζει τις πιο απίθανες στιγμές, στα πιο παράξενα μέρη.

Όπως τρία χρόνια μετά το μοιραίο γεγονός, στο ξενοδοχείο Dorchester, μ' εκείνον να κάθεται δίπλα μου φορώντας το τζάκετ Amiri που του είχα διαλέξει μία ώρα πριν· το είχε αφήσει ξεκούμπωτο και λυτό, όπως λύνεται το μυαλό μου κάθε φορά που τον έχω πλάι μου.

Μαγκνόλια Παρκς

Εκείνη είναι μια όμορφη, βαθύπλουτη, εγωκεντρική και ελαφρώς νευρωτική κοσμική του Λονδίνου κι εκείνος ο πιο πολυφωτογραφημένος καρδιοκατακτητής της Μεγάλης Βρετανίας, που της ράγισε την καρδιά.

Η Μαγκνόλια Παρκς και ο Μπι Τζέι Μπαλεντάνιν είναι το ιδανικό ζευγάρι, και όλοι το ξέρουν.

Εκείνη έχει σχέση και με άλλους για να τον κρατάει σε απόσταση· εκείνος κοιμάται και με άλλες για να την εκδικηθεί. Όμως, στο τέλος κάθε θλιβερής απόπειράς τους να ξεπεράσουν ο ένας τον άλλο, ξαναγυρίζουν στα παλιά.

Μόνο που τώρα πια η δυσλειτουργική τους σχέση τους επηρεάζει, αποδομώντας τούς μεταξύ τους δεσμούς και γκρεμίζοντας τον κόσμο που έχτισαν μαζί· έναν κόσμο όπου κανείς από τους δύο δεν αφήνει τον άλλο ελεύθερο.

Καθώς οι ρωγμές αρχίζουν να διαφαίνονται και τα μυστικά να αποκαλύπτονται, η Μαγκνόλια και ο Μπι Τζέι αναγκάζονται επιτέλους να έρθουν αντιμέτωποι με την τρομερή αλήθεια της σχέσης τους...

*Πόσες φορές μπορείς
να αγαπήσεις σε μια ζωή;*

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟ ΣΕ 13 ΓΛΩΣΣΕΣ

**ΤΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ
ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ VIRAL ΣΤΟ BOOKTOK**

